

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ชี้ดวงเมืองวิฤติ

ระวังมิถุนา

รวมพลังล้มรัฐบาล

(สยามรัฐ 29 พฤษภาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ“ชี้ดวงเมืองวิฤติ” เป็นประโยคบอกเล่าที่ละประธานคือ “หมอทयोग” ซึ่งเป็นหมอดูมีชื่อ และ “ชี้ดวงเมืองวิฤติ” เป็นส่วนของภาคแสดง โดยคำ “ชี้” เป็นสกรรมากริยา “ดวงเมือง” เป็นกรรม และ“วิฤติ” เป็นส่วนขยายกรรมของประโยค

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

จับตาย 10 เคนคูก

หนีไปลาว

สิ่งที่มีล่าสังหาร

(ไทยรัฐ 28 กรกฎาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ“จับตาย 10 เคนคูก” เป็นประโยคบอกเล่าที่ละประธานคือ “ตำรวจ” ส่วนกลุ่มคำ “จับตาย 10 เคนคูก” ทำหน้าที่ในส่วนของภาคแสดง โดยมี “จับตาย” เป็นกริยา และ “10 เคนคูก” เป็นนามวลีทำหน้าที่เป็นกรรม

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

หดเส้นตาย

ชายเอฟ 18 คูเวต

(มติชน 1 พฤษภาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “หดเส้นตายชายเอฟ 18 คูเวต” เป็นประโยคบอกเล่าที่ละประธานคือ “สหรัฐฯอเมริกา” และกลุ่มคำ “หดเส้นตายชายเอฟ 18 คูเวต” ทำหน้าที่ในส่วนของภาคแสดง โดยมีกลุ่มคำ “หดเส้นตาย” เป็นกริยาหลัก “ชาย” เป็นกริยารอง และมี “คูเวต” เป็นกรรมตรง “เอฟ 18” เป็นกรรมรอง

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าไม่สมบูรณ์ในหัวข้อที่เป็นโวหารอุปลักษณ์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมใช้ประโยคดังกล่าวมากกว่าประเภทประชานิยม และประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวการเมืองจะนิยมใช้มากกว่าข่าวสังคมวัฒนธรรม และข่าวสังคมวัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทข่าวเศรษฐกิจ

3.1.2 โวหารนามนัย

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารนามนัย จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท โครงสร้างประโยคส่วนใหญ่จะเป็นประโยคสมบุรณ์ ส่วนประโยคที่ไม่สมบุรณ์ก็มีใช้บ้าง

3.1.2.1 ประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์ จะปรากฏใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ดังนี้
ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

สากกะเบือลุย

ชุมทองโกโบริ

(สยามรัฐ 21 พฤศจิกายน 2541)

“สากกะเบือลุยชุมทองโกโบริ” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์ประกอบด้วย ภาคประธานคือ “สากกะเบือ” และภาคแสดงคือ “ลุยชุมทองโกโบริ” โดยมี “ลุย” เป็นสกรรรมกริยา และชุมทองโกโบริ เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

เสธ.บุกรราชครู

ปรับใหญ่ ครม.

(ไทยรัฐ 30 กันยายน 2541)

“เสธ.บุกรราชครู” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “เสธ” และภาคแสดงคือ “บุกรราชครู” โดยมี “บุกร” เป็นอกรรมกริยา “ราชครู” เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

ญาติเหยื่อลุยฟ้อง

แจ้งจับ พชร.

ขับม้าเหล็กรางสยอง

(มติชน 30 มิถุนายน 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “พชร.ขับม้าเหล็กรางสยอง” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์ประกอบด้วยภาคประธานคือ “พชร.” (ย่อมาจาก พนักงานขับรถ) และภาคแสดงคือ “ขับม้าเหล็กรางสยอง” โดยมี “ขับ” เป็นสกรรรมกริยา และ “ม้าเหล็กรางสยอง” เป็นกรรม

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์ซึ่งประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง ในหัวข้อที่เป็นโวหารนามนัยจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมใช้ประโยคดังกล่าวมากกว่าประเภทประชานิยม และประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง

3.1.2.2. ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ จะมีใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ลาแล้วเวที่ตลก

ล้อต๊อก

ดันเมื่อย-เล่นแทน

(ไทยรัฐ 6 พฤศจิกายน 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “ลาแล้วเวที่ตลก” เป็นประโยคบอกเล่าส่วนภาคแสดง ที่ละส่วนประธานคือ “ล้อต๊อก” ผู้อ่านสามารถทราบได้จากบริบทของประโยคถัดไป เพราะหัวข้อข่าวนี้ใช้ประธานร่วมกัน ส่วนภาคแสดงดังกล่าวประกอบด้วย “ลาแล้ว” ซึ่งเป็นกริยาต้องการกรรมที่ประกอบด้วยคำกริยา “ลา” กับส่วนขยายกริยา “แล้ว” และกรรม คือ “เวที่ตลก” ในประโยค

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ตั้งค่าหัวบ้งรอน

เหวี่ยงร่วมวงล่า

(สยามรัฐ 24 ตุลาคม 2541)

“ตั้งค่าหัวบ้งรอน” เป็นประโยคบอกเล่าที่ละส่วนภาคประธาน คือ “อธิบดีกรมตำรวจ” ส่วน “ตั้งค่าหัวบ้งรอน” เป็นภาคแสดง มีคำ “ตั้ง” เป็นกรรมกริยา และ “ค่าหัวบ้งรอน” เป็นกรรม

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

ยืมมือ ชรก. ทิ้งบหมื่น ล.

ແລ່เล่ท์ ส.ส เลียง “รธน.”

(มติชน 25 สิงหาคม 2541)

“ยืมมือ ชรก. ทิ้งบหมื่น ล.” เป็นประโยคบอกเล่าที่ละส่วนภาคประธาน คือ “ส.ส” (ย่อมาจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ส่วน “ยืมมือ ชรก. ทิ้งบหมื่น ล.” เป็นภาคแสดง มีคำ “ยืมมือ” เป็นกรรมกริยา “ชรก.” เป็นกรรม และ “ทิ้งบหมื่น ล.” เป็นส่วนขยายกรรม

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ในโวหารนามนัย พบว่าลักษณะโครงสร้างประโยค มักเกิดจากการละภาคประธาน จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท โดยหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง

3.1.3 โวหารบุคลาธิษฐาน

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารบุคลาธิษฐาน จะนิยมใช้เฉพาะประโยคบอกเล่าที่มีโครงสร้างสมบูรณ์ ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประเภทที่ถึงคุณภาพถึงประชนานิยม เช่น

‘ร้อน’ คร่ำชีวิตเด็ก 8 เดือน

ตายคาแปล

(มติชน 27 เมษายน 2541)

“ร้อนคร่ำชีวิตเด็ก 8 เดือน” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “ร้อน” ภาคแสดงคือ “คร่ำชีวิตเด็ก 8 เดือน” โดยมี “คร่ำ” เป็นสกรรมากริยา และ “ชีวิตเด็ก 8 เดือน” เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชนานิยม เช่น

อาการพลัมระยะ

บ่อน้ำฝี่สิง

กลืนชีวิต 2 ฟอลูก

(ไทยรัฐ 17 มกราคม 2541)

“บ่อน้ำฝี่สิงกลืนชีวิต 2 ฟอลูก” เป็นประโยคสมบูรณ์ที่ประกอบด้วยภาคประธานคือ “บ่อน้ำฝี่สิง” และภาคแสดงคือ “กลืนชีวิต 2 ฟอลูก” โดยคำ “กลืน” เป็นสกรรมากริยา และ “ชีวิต 2 ฟอลูก” เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

สั่งตจ่ายเงิน

หลัง ‘ป้าสัก’ ลั่น

(สยามรัฐ 29 สิงหาคม 2541)

“ป้าสักลั่น” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “ป้าสัก” และภาคแสดงคือ “ลั่น” โดยคำ “ลั่น” ทำหน้าที่เป็นอกรรมกริยา ในที่นี้หมายถึง การทุจริตโกงกินงบประมาณโครงการพระราชดำริเขื่อนป้าสักที่จังหวัดลพบุรีได้ถูกเปิดโปงให้รู้กันทั่ว และผู้บริหารที่เกี่ยวข้องได้สั่งตจ่ายเงินแล้ว หัวข้อนี้เป็นโวหารบุคลาธิษฐาน ที่นำเอาสถานที่คือ ‘ป้าสัก’ มาแสดงพฤติกรรมของคนคือ ‘ลั่น’ หมายถึง ทำให้มีเสียงดังต่อเนื่องกัน

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ในหัวข้อที่เป็นโวหารบุคลาธิษฐาน จากหนังสือพิมพ์ ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยมจะนิยมใช้คำดังกล่าวมากกว่าประเภทประชานิยม และประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ หากพิจารณาการใช้ในเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง และข่าวเศรษฐกิจที่นิยมใช้ในปริมาณที่เท่ากัน

3.1.4 โวหารอติพจน์

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารอติพจน์ จะนิยมใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์มากกว่าประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์

3.1.4.1. ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

เผยนาทีระทึก

7 ศพเช่นพายุ

(ไทยรัฐ 4 กรกฎาคม 2541)

“7 ศพเช่นพายุ” เป็นประโยคบอกเล่าสมบูรณ์ที่นำผู้ถูกกระทำ หรือกรรมของประโยคในภาคแสดงมากล่าวในตำแหน่งประธาน และนำประธานไปวางไว้ในตำแหน่งกรรม โดยมุ่งสื่อสารหรือกล่าวเน้นความสำคัญของผู้ถูกกระทำประโยคนี้ เมื่อวิเคราะห์ตามตำแหน่งคำ จะประกอบด้วยภาคประธานคือ “7 ศพ” และภาคแสดงคือ “เช่นพายุอันดามัน” โดยมี “เช่น” เป็นสกรรมากริยา และ “อันดามัน” เป็นกรรม

ตัวอย่างหัวข้อที่เป็นประโยคสมบูรณ์ จากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ขับแรงงานต่างด้าว

โรงสีพิบฐานพันแห่ง

(สยามรัฐ 6 กันยายน 2541)

“โรงสีพิบฐานพันแห่ง” เป็นประโยคสมบูรณ์ที่ประกอบด้วยภาคประธานคือ “โรงสี” และภาคแสดงคือ “พิบฐานพันแห่ง” โดยมี “พิบ” เป็นสกรรมากริยา “ฐาน” เป็นกรรม และ “พันแห่ง” เป็นส่วนขยายกรรม

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

ศาลฎีกาสั่งจำคุกคดี 11 ล.

‘เสรี’ อัด ตร. ยับ

คุ้มไม่ถึง ‘นักการเมือง’

(มติชน 21 มกราคม 2541)

“เสรีอัถ ตร. ยับ” (ตร. ย่อมาจาก ตำรวจ) เป็นประธานบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “เสรี” และภาคแสดงคือ “อัถตำรวจยับ” โดยมี “อัถ” เป็นกรรมกริยา “ตำรวจ” เป็นกรรม และ “ยับ” เป็นส่วนขยาย

3.1.4.2. ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ตัวอย่างหัวข้อที่ละภาคประธาน จากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

เชือด รอ. ต้อยโหด

คดีฆงฉาว

เขตพันกองทัพบ

(ไทยรัฐ 6 กันยายน 2541)

“เชือด รอ. ต้อยโหด” เป็นประโยคบอกเล่าไม่สมบูรณ์ที่ละภาคประธานคือ “ชวน” และกลุ่มคำดังกล่าวทำหน้าที่ในส่วนของภาคแสดงของประโยค โดยมี “เชือด” เป็นกรรมกริยา “รอ.” (ย่อมาจาก ร้อยเอก) เป็นกรรม และ “ต้อยโหด” เป็นส่วนขยายกรรม

ตัวอย่างหัวข้อที่ละภาคประธาน จากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ฟันแล้วคอมพ์ฉาว

แต่งรองปลัด ศช.

(สยามรัฐ 6 กันยายน 2541)

“แต่งรองปลัด ศช.” เป็นประโยคบอกเล่าไม่สมบูรณ์ที่ละภาคประธานคือ “นายสมศักดิ์ พันธุ์เกษม” และส่วนของภาคแสดงของประโยค ประกอบด้วยคำ “แต่ง” ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมกริยา และ “รองปลัด ศช.” เป็นกรรม

ตัวอย่างหัวข้อที่ละภาคประธาน จากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

จับตาคู่บอลสนามแตก

‘ไทย’ หัก ‘กาตาร์’

(มติชน 12 ธันวาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “จับตาคู่บอลสนามแตก” เป็นประโยคบอกเล่า ทำหน้าที่ในส่วนของภาคแสดง ที่ประกอบด้วย “จับตา” ทำหน้าที่เป็นกริยา และ “คู่บอล” ทำหน้าที่เป็นกรรม ส่วนกลุ่มคำ “สนามแตก” เป็นส่วนขยายกรรม และส่วนที่ละไว้คือภาคประธาน ในบริบทนี้หมายถึง “ประชาชน”

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ในหัวข้อที่เป็นโวหารอติพจน์จากหนังสือพิมพ์ ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภท

คุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกิ่งคุณภาพกิ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง

3.1.5. ไวยาหารสัทพจน์

ประโยคในหัวข้อที่เป็นไวยาหารสัทพจน์ จะนิยมใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์มากกว่า ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์

3.1.5.1. ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ ทั้ง 3 ประเภท

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกิ่งคุณภาพกิ่งประชาชนนิยม เช่น

'ชาญชัย' อี้อ้อ

'เสธ' หวังค้ว รมช.

คุยชมเพื่อ ส.ส. หนูน้อ

(มติชน 28 ธันวาคม 2541)

"ชาญชัยอี้อ้อ" เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธานคือ "ชาญชัย" และภาคแสดงคือ "อี้อ้อเสธ" โดยมี "อี้อ้อ" เป็นกริยาที่ต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ "เสธ"

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ถล่รอบ 3 'อิรักราบ'

รัสเซีย ซึ่ม ยืน

คำขาดยุติธรรม

(สยามรัฐ 5 สิงหาคม 2541)

"รัสเซียซึ่มยืนคำขาดยุติสงคราม" เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ประกอบด้วย ภาคประธานคือ "รัสเซีย" และภาคแสดงคือ "ซึ่มยืนคำขาดยุติสงคราม" โดยมี "ยืนคำขาด" เป็นกริยาหลัก "ซึ่ม" เป็นกริยารอง และภาคแสดงคือ "ยุติสงคราม" เป็นส่วนขยายกริยา "ยืนคำขาด" ในประโยค

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

'คริสตินา' กรี๊ด

ข่าวลิ่งท์กัญชา

(ไทยรัฐ 29 มกราคม 2541)

"คริสติน่ากรี๊ดข่าวลิ่งท์กัญชา" เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ "คริสติน่า" และภาคแสดงคือ "กรี๊ดข่าวลิ่งท์กัญชา" โดยมี "กรี๊ด" เป็นคำวิเศษณ์ทำหน้าที่เป็นกริยาที่ต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ "ข่าวลิ่งท์กัญชา"

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ในหัวข้อที่เป็นโวหารลัทพ์พจน์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวการเมืองจะนิยมใช้มากกว่าข่าวสังคม-วัฒนธรรม และข่าวสังคม-วัฒนธรรมนิยมใช้มากกว่าข่าวเศรษฐกิจ

3.1.5.2. ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งประชานิยม เช่น

ชิงผิด 'หมอเปรม' ในสภา

บ้มนบ้านตัวเอง

'สนั่น' โฉว์หลักฐาน

(มติชน 10 มกราคม 2541)

"บ้มนบ้านตัวเอง" เป็นประโยคบอกเล่าส่วนภาคแสดง ที่มี "บ้มน" เป็นกริยาต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ "บ้านตัวเอง" ส่วนประธานที่ละไว้คือ "นายแพทย์เปรมศักดิ์ เพียยุระ" สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคความหวังใหม่

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

'ชวน' แก้อ้อทา

ไอ้ คุณพ่อ IMF

(ไทยรัฐ 25 พฤศจิกายน 2541)

"ไอ้คุณพ่อ IMF" เป็นประโยคบอกเล่าส่วนภาคแสดง ที่มี "ไอ้" เป็นกริยาต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ "บ้านตัวเอง" ส่วนประธานที่ละไว้คือ "นายแพทย์เปรมศักดิ์ เพียยุระ" สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคความหวังใหม่

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

'ฟูโล' แค้นเพื่อนถูกจับ

บ้มนยะลา 2 จุด

(สยามรัฐ 2 มกราคม 2541)

"บ้มนยะลา 2 จุด" เป็นประโยคบอกเล่าส่วนภาคแสดง ที่มี "บ้มน" เป็นกริยาต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ "ยะลา" และ "2 จุด" เป็นส่วนขยายกรรม ส่วนภาคประธานที่ละไว้ในที่นี้คือ "ฟูโล" พิจารณาได้จากประโยคอีกประโยคคือ "ฟูโลแค้นเพื่อนถูกจับ"

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ในหัวข้อที่เป็นโวหารลัทพ์พจน์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท พบว่า ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทประชานิยม และประเภท

ประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวการเมืองจะนิยมใช้มากกว่าข่าวสังคม-วัฒนธรรม

3.1.6 โวหารปฏิรูปพจน์

ประโยคในหัวข่าวที่เป็นโวหารปฏิรูปพจน์ จะนิยมใช้เฉพาะประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ เพราะลักษณะโวหารปฏิรูปพจน์จะต้องมีการบอกเล่าถึงพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต ดังนั้นประโยคที่ใช้จึงต้องเป็นประโยคสมบูรณ์ เพื่อให้ทราบว่าใครทำอะไร

3.1.6.1. ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

‘เสือใบ’ พ่ายรัก

เพื่อนซิ่งแฟน

(ไทยรัฐ 14 มิถุนายน 2541)

“เพื่อนซิ่งแฟน” เป็นประโยคบอกเล่าสมบูรณ์ที่ประกอบด้วยภาคประธานคือ “เพื่อน” และภาคแสดงคือ “ซิ่งแฟน” โดยมี “ซิ่ง” เป็นกริยาต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ แฟน

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

จัมทาทะรภาพ

ธรรมกลาย

(สยามรัฐ 12 ธันวาคม 2541)

“มหาเถรกำหนดธรรมกลาย” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “มหาเถร” และ ภาคแสดงคือ “กำหนดธรรมกลาย” โดยมี “กำหนด” เป็นกริยา และ “ธรรมกลาย” เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

‘ชวน’ ไฟเขียว ปรับ ครม.

สธ. ทบวง-วิทย์

‘ชาติพัฒนา’ ขอ 3 มรช.

(มติชน 6 มีนาคม 2541)

“ชวนไฟเขียวปรับ ครม.” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “ชวน” กับภาคแสดงคือ “ไฟเขียวปรับ ครม.” (ย่อมาจาก คณะรัฐมนตรี) โดยมี “ปรับ” เป็นกริยา “ไฟเขียว” เป็นส่วนขยายกริยาและ “ครม.” เป็นกรรมของประโยค

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชาชนจะนิยมใช้ประโยคดังกล่าวมากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทกึ่งคุณภาพกึ่ง-ประชาชนนิยม หากพิจารณาการใช้ในเนื้อหาข่าวพบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง

3.1.6.2. ประโยคบอกเล่าไม่สมบูรณ์

ตัวอย่างหัวข้อที่ละประธาน จากหนังสือพิมพ์ประเภทประชาชน เช่น

คลื่นหันทพ

สงสัยฉันทนา

(ไทยรัฐ 16 ธันวาคม 2541)

“สงสัยฉันทนา” เป็นประโยคบอกเล่าส่วนภาคแสดงที่มีคำ “สงสัย” เป็นกริยา และ “ฉันทนา” เป็นกรรม ส่วนภาคประธานของประโยคซึ่งละไว้ในที่นี้คือ “ตำรวจ” พิจารณาจากบริบทเพราะตำรวจจะต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนคดี

ตัวอย่างหัวข้อที่ละประธาน จากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชาชน เช่น

จับเจ้าคณะตำบลสระบุรี

มุดมุ้ง ‘สีกา’

อึ้งน้ำขุ่น ๆ มาเชียร์บอล

(มติชน 6 มีนาคม 2541)

“อึ้งน้ำขุ่น ๆ มาเชียร์บอล” เป็นประโยคบอกเล่าที่ละประธาน ทำหน้าที่ในส่วนของภาคแสดง โดยมี “อึ้งน้ำขุ่น ๆ” เป็นส่วนขยายกริยา สำหรับประธานที่ละไว้คือ “เจ้าคณะตำบลสระบุรี” พิจารณาได้จากนามวลีที่เป็นกรรมในประโยค “(ตำรวจ) จับเจ้าคณะตำบลสระบุรี”

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าไม่สมบูรณ์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า ประโยคดังกล่าวมักมีโครงสร้างเกิดจากการละประธาน โดยจะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ประเภทประชาชน มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชาชน หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าวพบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง

3.1.7. ไวยากรณ์ประชดเหน็บแนม

ประโยคในหัวข้อที่เป็นไวยากรณ์อุปลักษณ์ จะนิยมใช้เฉพาะประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ และมีปรากฏใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

แฉ 'เล่ห์ละโมบ'

โรงงานน้ำตาล

พันกัไรฟุงปลิ้น

(ไทยรัฐ 3 กุมภาพันธ์ 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ "โรงงานน้ำตาลพันกัไรฟุงปลิ้น" เป็นประโยคสมบุรณ์ประกอบด้วย ภาคประธานคือ "โรงงานน้ำตาล" โดยมี "โรงงาน" เป็นประธาน "น้ำตาล" เป็นส่วนขยายประธาน และภาคแสดงคือ "พันกัไรฟุงปลิ้น" โดยมี "พันกัไร" เป็นสกรรมกริยา และ "ฟุงปลิ้น" เป็นส่วนขยายกริยา

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

'สล้าง' หน้าแหก

ศาลยกฟ้อง

(สยามรัฐ 16 กรกฎาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ "สล้างหน้าแหก" เป็นประโยคสมบุรณ์ประกอบด้วยภาคประธาน คือ "สล้าง" และภาคแสดงคือ "หน้าแหก" โดยมี "หน้าแหก" เป็นกริยาที่ไม่ต้องการกรรม

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

สล้างจะชี้ข้า รมต. บ้าอำนาจ

สรุปวิสามัญ 5 คพ '17 ตร.' ผิด

(มติชน 22 มิถุนายน 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ "สล้างจะชี้ข้า รมต. บ้าอำนาจ" เป็นประโยคสมบุรณ์ประกอบด้วย ภาคประธานคือ "สล้าง" และภาคแสดงคือ "จะชี้ข้า รมต. บ้าอำนาจ" โดยมี "จะ" เป็นสกรรมกริยา และ "ชี้ข้า รมต." เป็นกรรมของประโยค ส่วน "บ้าอำนาจ" เป็นนามวลีขยายกรรม

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์ในโวหารประชดเหน็บแนม จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้ประโยคดังกล่าวมากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทคุณภาพจะนิยมใช้คำดังกล่าวมากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวการเมืองจะนิยมใช้มากกว่าข่าวเศรษฐกิจ และข่าวเศรษฐกิจจะนิยมใช้มากกว่าประเภทสังคม-วัฒนธรรม

3.1.8 โวหารอวดพากษ์

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารอวดพากษ์ จะนิยมใช้ทั้งประโยคบอกเล่าที่สมบุรณ์และไม่สมบุรณ์

3.1.8.1. ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จะมีใช้เฉพาะในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม และประเภทคุณภาพ

ตัวอย่างจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

เมีย 'อุเทน' เอื่อม

แฉรักขม

ฟังตำรวจหย่า

(ไทยรัฐ 18 กันยายน 2541)

“เมียอุเทนเอื่อมแฉรักขม” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “เมียอุเทนเอื่อม” โดยมี “เมียอุเทน” เป็นประธาน “เอื่อม” เป็นส่วนขยายประธาน และภาคแสดงคือ “แฉรักขม” โดยมี “แฉ” เป็นกริยาที่ต้องการกรรม และกรรมที่มารองรับคือ “รักขม”

ตัวอย่างจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

สาวรักขมคิดสั้น

ดิ่ง 10 ชั้นดับอนาถ

(สยามรัฐ 17 พฤศจิกายน 2541)

“สาวรักขมคิดสั้น” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “สาวรักขม” โดยมี “สาว” เป็นประธาน และ “รักขม” เป็นส่วนขยายประธาน และภาคแสดงคือ “คิดสั้นดิ่ง 10 ชั้นดับอนาถ” โดยมี “คิดสั้น” เป็นกริยา และ “ดิ่ง 10 ชั้นดับอนาถ” เป็นส่วนขยายกริยา

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ในหัวข้อที่เป็นโวหาราวัตพากษ์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้ประโยคดังกล่าวมากกว่าประเภทคุณภาพ หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวการเมืองจะนิยมใช้มากกว่าเศรษฐกิจ และข่าวเศรษฐกิจจะนิยมใช้มากกว่าประเภทสังคม-วัฒนธรรม

3.1.8.2 ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ จะมีใช้เฉพาะในข่าวสังคม-วัฒนธรรม ของหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม ดังนี้

सानฝันดาราสาว

แม่ชไมพร

เผยตัวขอพิสูจน์

(ไทยรัฐ 10 มีนาคม 2541)

“सानฝันดาราสาว แม่ชไมพร เผยตัวขอพิสูจน์” เป็นประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ เพราะวางตำแหน่งหน้าที่สลับกัน ที่ถูกต้องเป็น “แม่ชไมพรเผยตัวขอพิสูจน์(เพื่อ)सानฝัน(ของ)ดาราสาว ประกอบด้วย

ภาคประธานคือ “แม่ชไมพร” ส่วนภาคแสดงคือ “เผยตัวขอพิสูจน์(เพื่อ)सानผั้น(ของ)ดาราสาว” โดยมี “เผยตัวขอพิสูจน์” เป็นคำกริยาลี และ “(เพื่อ)सानผั้น(ของ)ดาราสาว” เป็นส่วนขยายกริยาในประโยค

3.1.9 ไวยากรณ์ความหมาย

ประโยคในหัวข้อที่เป็นไวยากรณ์ความหมายของคำ มักจะนิยมใช้ในประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์มากกว่าประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์

3.1.9.1 ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จะมีใช้เฉพาะในเนื้อหาข่าวสังคม-วัฒนธรรม ของหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม และประเภทคุณภาพ ดังนี้

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ศพด็อกเตอร์

คราบฟุ้ง

ร.อ.ต๋อยแล้วฆ่า

(ไทยรัฐ 2 กันยายน 2541)

“ศพด็อกเตอร์คราบฟุ้ง ร.อ.ต๋อยแล้วฆ่า” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธานคือ “ศพด็อกเตอร์” ภาคแสดงคือ “คราบฟุ้ง ร.อ.” โดยมี “คราบฟุ้ง” เป็นกริยา และ “ร.อ.” (ย่อมาจากร้อยเอก) เป็นกรรม

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

จับ ‘พระครู’ ดั่ง

มั่วสีกาทั้งจิว

(สยามรัฐ 22 มิ.ย. 2541)

“พระครูดั่งมั่วสีกาทั้งจิว” เป็นประโยคบอกเล่าสมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “พระครูดั่ง” โดย “พระครู” เป็นประธาน “ดั่ง” เป็นส่วนขยายประธาน และภาคแสดงคือ “มั่วสีกาทั้งจิว” โดยมี “มั่ว” เป็นกรรมกริยา “สีกา” เป็นกรรม และ “ทั้งจิว” เป็นส่วนขยายกรรม

เมื่อพิจารณาประโยคบอกเล่าที่เป็นประโยคสมบูรณ์ ในหัวข้อที่เป็นไวยากรณ์ความหมายของคำ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ โดยจะนิยมใช้เฉพาะในข่าวสังคม-วัฒนธรรม

3.1.9.2 ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ จะนิยมใช้เฉพาะในเนื้อหาข่าวสังคม-วัฒนธรรม ของหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม ดังตัวอย่าง

แป กำนันก้อย
ตำรวจอีกแล้ว

(ไทยรัฐ 2 กันยายน 2541)

“แปกำนันก้อยตำรวจอีกแล้ว” เป็นประโยคบอกเล่าที่วางตำแหน่งประธานสลับที่ ที่ถูกควรเป็น “ตำรวจ แปกำนันก้อย” ภาคประธานในประโยคนี้คือ “ตำรวจอีกแล้ว” โดยมี “ตำรวจ” เป็นประธาน และ “อีกแล้ว” เป็นส่วนขยายกริยา และภาคแสดงคือ “แปกำนันก้อย” โดยมี “แป” เป็นกริยาที่ต้องการกรรม และกรรมคือ “กำนันก้อย”

3.1.10 โวหารแฝงนัย

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารแฝงนัย จะนิยมใช้เฉพาะประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ในข่าวการเมือง ของหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ ดังตัวอย่าง

“หนั้น” เจ็บไม่ได้
ห้ามขายประทัด

(สยามรัฐ 23 พฤศจิกายน 2541)

“หนั้นเจ็บไม่ได้” เป็นประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธาน คือ “หนั้น” และภาคแสดงคือ “เจ็บไม่ได้” เป็นกริยาที่ไม่ต้องการกรรม

3.1.11 โวหารอุปมา

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารอุปมา จะใช้ทั้งในประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์และประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์

3.1.11.1 ประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์ จะมีใช้เฉพาะในข่าวการเมือง ของหนังสือพิมพ์ประเภท กึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม ดังนี้

‘ทวี’ ยอมเลิกเปิดโปงฮั้ว
เย้ย ‘ชวน’ อุ้ม ‘สุเทพ’ ตั้งดวงใจ

(มติชน 20 กรกฎาคม 2541)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้คือ “ชวนอุ้มสุเทพตั้งดวงใจ” เป็นประโยคสมบูรณ์ที่ประกอบด้วย ภาคประธาน คือ “ชวน” และภาคแสดงคือ “อุ้มสุเทพตั้งดวงใจ” โดยมีคำ “อุ้ม” เป็นกริยาต้องการกรรม และ “สุเทพ” เป็นกรรม ส่วน “ตั้งดวงใจ” ทำหน้าที่ขยายกริยาในประโยค

3.1.11.2 ประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ จะมีใช้เฉพาะในข่าวสังคม-วัฒนธรรม ของหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม ดังนี้

ตะลึงเด็ก 3 เดือน

หัวโตกว่าเตงโม

(สยามรัฐ 1 มกราคม 2541)

“ตะลึงเด็ก 3 เดือนหัวโตกว่าเตงโม” เป็นประโยคส่วนภาคแสดงที่ละประธาน ประธานที่ละไว้ น่าจะเป็น “ประชาชน หรือ ผู้สื่อข่าว” ส่วนภาคแสดงประกอบด้วย “ตะลึง” ซึ่งเป็นคำกริยาต้องการกรรม และกรรมในประโยคคือ “เด็ก” ส่วนกลุ่มคำคือ “3 เดือนหัวโตกว่าเตงโม” เป็นส่วนขยายกรรมในประโยค

3.2 ประโยคปฏิเสธ

ประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่ส่งสารเพื่อบอกปฏิเสธมักใช้คำ “ไม่” ประกอบกริยาเป็นความตรงกันข้ามกับประโยคบอกเล่า (อัศรา บุญทิพย์, 2534 : 93) นอกจากนี้ยังนิยมใช้คำ “ปฏิเสธ” ด้วย

ประโยคปฏิเสธในหัวข้อที่เป็นโวหาร จะนิยมใช้ประโยคปฏิเสธที่เป็นสมบูรณ์มากกว่าประโยคปฏิเสธที่ไม่สมบูรณ์ โดยจะมีใช้ในข่าวสังคม-วัฒนธรรมมากกว่าข่าวการเมือง ของหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ และประเภทประชาชนนิยม โวหารที่ใช้ประโยคปฏิเสธจะมีเพียง 6 ประเภท คือ โวหารแฝงนัย โวหารบุคลาธิษฐาน โวหารอุปลักษณ์ โวหารอธิพจน์ โวหารสัพพจน์ และโวหารประชดเห็นบนแนม ดังนี้

3.2.1 โวหารแฝงนัย

ประโยคในหัวข้อที่เป็นโวหารแฝงนัย จะนิยมใช้ทั้งประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ โดยจะใช้ทั้งในข่าวสังคม-วัฒนธรรม และข่าวการเมือง ในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ ดังนี้

ตัวอย่างหัวข้อข่าวสังคม-วัฒนธรรม จากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ไม่โหดไม่ไซ้ครู

ใช้กรรไกรตัดหู

(สยามรัฐ 22 สิงหาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “ไม่โหดไม่ไซ้ครูใช้กรรไกรตัดหู” เป็นประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธานคือ ไม่โหดไม่ไซ้ครู โดยมี “ครู” เป็นประธาน และ “ไม่โหดไม่ไซ้” เป็นส่วนขยายประธาน และภาคแสดงคือ “ใช้กรรไกรตัดหู” โดยมี “ตัด” เป็นกริยาหลัก “ใช้” เป็นกริยารอง และ “หู” เป็นกรรมตรง “กรรไกร” เป็นกรรมรอง คำและกลุ่มคำที่บอกว่าเป็นประโยคปฏิเสธคือ “ไม่” และ “ไม่ไซ้”

ตัวอย่างหัวข้อข่าวการเมือง จากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

หนักแสบไม่ได้

ห้ามขายประทัด

(สยามรัฐ 25 พฤศจิกายน 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “หนักเจ็บไม่ได้” เป็นประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธาน คือ “หนัก” เป็นประธาน และ “เจ็บไม่ได้” เป็นส่วนกริยา โดยมี “เจ็บ” เป็นกริยา “ไม่ได้” เป็นส่วนขยาย กลุ่มคำที่บอกว่าเป็นประโยคปฏิเสธคือ “ไม่ได้”

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ในหัวข้อที่เป็นโวหารแฝงนัย จากหนังสือพิมพ์ ประเภทคุณภาพ ปรากฏว่า จะนิยมใช้เฉพาะในข่าวการเมือง และข่าวสังคม-วัฒนธรรม

3.2.2 โวหารบุคลาธิษฐาน

ประโยคปฏิเสธในหัวข้อที่เป็นโวหารบุคลาธิษฐาน มักนิยมใช้แต่เฉพาะประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ จะปรากฏใช้ทั้งในข่าวการเมืองของหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ และข่าวสังคม-วัฒนธรรมของหนังสือพิมพ์ ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานนิยม

ตัวอย่างหัวข้อในข่าวการเมือง จากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

‘บรรหาร’ ใต้ลั่น

ทางด่วน

ไม่ผิดสัญญาแน่

(สยามรัฐ 17 สิงหาคม 2541)

“ทางด่วนไม่ผิดสัญญาแน่” เป็นประโยคปฏิเสธ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “ทางด่วน” และภาคแสดงคือ “ไม่ผิดสัญญาแน่” โดยมีคำ “ไม่ผิดสัญญา” เป็นกรรม และ “แน่” เป็นส่วนขยาย

ตัวอย่างหัวข้อในข่าวสังคม-วัฒนธรรม จากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานนิยม เช่น

พร้อมนำสื่อพิสูจน์

‘เดอะบิช’ ไม่ย้ายพีพี

(มติชน 9 พฤศจิกายน 2541)

“เดอะบิชไม่ย้าย” เป็นประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานคือ “เดอะบิช” และภาคแสดงคือ “ไม่ย้ายพีพี” โดยมีกลุ่มคำ “ไม่ย้าย” เป็นกริยา และ “พีพี” เป็นกรรม ลักษณะการปฏิเสธในประโยค คือ บริบทสร้างภาพยนตร์เรื่องเดอะบิช กล่าวว่า ไม่ได้เบียดเบียน หรือทำให้สภาพแวดล้อมบนเกาะพีพีได้รับความเสียหาย และพร้อมจะให้สื่อมวลชนเข้าตรวจสอบได้ คำที่แสดงการปฏิเสธคือ “ไม่ย้าย” หัวข้อนี้เป็นโวหารบุคลาธิษฐาน ที่นำเอาชื่อภาพยนตร์ของต่างประเทศคือ ‘เดอะบิช’ มาแสดงพฤติกรรมของคนคือ ‘ย้าย’ แต่พฤติกรรมดังกล่าวในบริบทนี้ แทนการกระทำของคนกองถ่ายทำภาพยนตร์ ทั้งนี้เพราะ ชื่อภาพยนตร์จะช่วยให้หัวข่าวน่าสนใจมากกว่าการเอ่ยถึงบุคคลที่ดำเนินการสร้าง

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคที่สื่อความหมายตามวัตถุประสงค์เพื่อการปฏิเสธ ในหัวข้อที่เป็นโวหารบุคลาธิษฐาน จากหนังสือพิมพ์ ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทที่ถึงคุณภาพถึงประชาชนนิยม และคำที่นิยมใช้ในประโยคคือ คำว่า “ไม่”

3.2.3 โวหารอุปลักษณ์

ประโยคปฏิเสธในหัวข้อที่เป็นโวหารอุปลักษณ์ จะใช้เฉพาะประโยคไม่สมบูรณ์ โดยสับตำแหน่งกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง จะนิยมใช้ในข่าวสังคม-วัฒนธรรม ของหนังสือพิมพ์ประเภทประชาชนนิยม ดังตัวอย่าง

ปฏิเสธกันพัลวัน

หนู - เบิ้ล

ไม่ใช่สิ่งทีโคเคน

(ไทยรัฐ 17 พฤษภาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “หนู - เบิ้ลปฏิเสธกันพัลวันไม่ใช่สิ่งทีโคเคน” เป็นประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ แต่เรียบเรียงตำแหน่งกลุ่มคำไม่ถูกต้อง ประกอบด้วย ภาคประธานของประโยคคือ หนูและเบิ้ล และภาคแสดงคือ ปฏิเสธกันพัลวันไม่ใช่สิ่งทีโคเคน โดยกลุ่มคำ “ปฏิเสธกันพัลวัน” เป็นกริยา และ “ไม่ใช่สิ่งทีโคเคน” เป็นส่วนขยายกริยา

3.2.4 โวหารอดีพจน์

โวหารอดีพจน์จะใช้เฉพาะประโยคปฏิเสธที่ไม่สมบูรณ์โดยละประธาน ซึ่งปรากฏใช้ในหนังสือพิมพ์ประเภทประชาชนนิยมเพียงประโยคเดียว ดังตัวอย่าง

ขี้ พรก. ไม่สะใจ

ถล่มต่อนอกสภา

(ไทยรัฐ 29 สิงหาคม 2541)

ประโยคที่ขีดเส้นใต้คือ “ขี้ พรก. ไม่สะใจ” เป็นส่วนภาคแสดงของประโยค ที่ประกอบด้วยคำ “ขี้” ทำหน้าที่เป็นสรรพนามกริยา “พ.ร.ก.” (ย่อมาจาก พระราชกำหนด) ทำหน้าที่เป็นกรรม ส่วนที่ละไว้ในประโยคนี้คือภาคประธาน ได้แก่ (นักการเมือง) “ฝ่ายค้าน”

3.2.5 โวหารลัทพจน์

ประโยคปฏิเสธในหัวข้อที่เป็นโวหารลัทพจน์ มักใช้โครงสร้างรูปประโยคที่สมบูรณ์ จะปรากฏใช้เฉพาะในข่าวการเมือง ของหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ ดังตัวอย่าง

ไอ้โฮ! อัจหาญ

ไม่ตีบเพศแม่

(สยามรัฐ 12 ตุลาคม 2541)

“ไอ้โฮ! อัจหาญไม่ตีบเพศแม่” เป็นประโยคปฏิเสธที่สมบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธานคือ “อัจหาญ” และภาคแสดงคือ “ไม่ตีบเพศแม่” โดยมี “ไม่ตีบ” เป็นกริยา และ “เพศแม่” เป็นกรรม ส่วน “ไอ้โฮ!” ซึ่งเป็นโวหารสัทพจน์ในหัวข่าวนี้นับเป็นคำอุทานในประโยค

ลักษณะร่วมและลักษณะต่างของการใช้ประโยคบอกเล่าในหัวข่าวที่เป็นโวหาร คือ หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะนิยมใช้ทั้งประโยคบอกเล่าที่สมบูรณ์และประโยคบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์ โดยจะนิยมใช้ประโยคที่สมบูรณ์มากกว่าประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ อุทุมพร มีเจริญ และคณะ (2541 : 23-54) ที่กล่าวว่า ความนิยมภาษาพูดหัวข่าวในฐานะของผู้อ่าน คือ การใช้ภาษาที่มีโครงสร้างประโยคที่สมบูรณ์ ทั้งนี้เพราะ ภาษาที่สมบูรณ์ มักเป็นภาษาที่สุภาพ เข้าใจง่าย อ่านแล้วไม่ต้องตีความมาก ส่วนโวหารที่นิยมใช้ประโยคสมบูรณ์ในหนังสือพิมพ์ และใช้ในหัวข่าวทุกประเภทคือ โวหารอุปลักษณะ โวหารบุคลาธิษฐาน โวหารอธิพจน์ โวหารสัทพจน์ โวหารเหน็บแนม และโวหารอ่าวต่าพากษ์ เมื่อพิจารณาเนื้อหาข่าวพบว่า โวหารส่วนใหญ่จะนิยมใช้ประโยคบอกเล่าในข่าวสังคมมากที่สุด รองลงมา คือ ข่าวการเมือง และข่าวเศรษฐกิจ

เมื่อพิจารณาประโยคปฏิเสธในหัวข่าวที่เป็นโวหารจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า ประโยคปฏิเสธสมบูรณ์จะนิยมใช้มากกว่าประโยคปฏิเสธที่ไม่สมบูรณ์ โดยจะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพมากกว่าประเภทประชานิยมจะใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าวพบว่า จะนิยมใช้ประโยคดังกล่าวในข่าวสังคม-วัฒนธรรม มากกว่าข่าวการเมือง

ความหมาย

ความหมายของโวหารในหัวข่าวหนังสือพิมพ์รายวันมี 2 ลักษณะ คือ ความหมายเปรียบเทียบและความหมายโดยตรง

1. ความหมายเปรียบเทียบ

การสื่อความหมายเปรียบเทียบที่ปรากฏในหัวข่าวที่เป็นโวหารจะมี 2 ลักษณะ คือ ความหมายเปรียบเทียบพฤติกรรม และความหมายเปรียบเทียบขนาดและปริมาณ

1.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรม

การเปรียบเทียบพฤติกรรมในหัวข้อที่เป็นไวยาหาร มักเน้นเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคล กับ อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้มีความหมายอีกอย่างหนึ่ง ที่ปรากฏในหัวข้อที่เป็นไวยาหาร จำแนกตามสิ่งที่นำมา เปรียบได้ 10 ประการ ได้แก่ 1) อวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย 2) พฤติกรรมทางเพศ 3) การทำร้าย 4) การทำความสะอาด 5) การบริโภค 6) อมมุขยในจินตนาการ 7) สิ่งที่อยู่จักกันดีในวรรณกรรมเก่า 8) อุณภูมิ 9) การแสดง และ 10) สิ่งที่ไม่มีชีวิต ดังนี้

1.1.1 อวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย

การสื่อความหมาย โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกายจะ ปรากฏในไวยาหาร 5 ประเภท คือ ไวยาหารอุปลักษณ์ ไวยาหรานามนัย อติพจน์ บุคลาธิษฐาน และประชดเหน็บแนม

1.1.1.1 ไวยาหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกายในไวยาหารอุปลักษณ์ จะ นิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท มักบอกถึงลักษณะและพฤติกรรมของบุคคล ตัวอย่างได้แก่ ถอดใจ หลังชนฝา สวมหมัด ทิ่มหมัด รักคุด ชูดเลือด กลืนเลือด ลื่นแข็ง เย็บปาก เส้นใหญ่ ถูกฉีก-หน้า หน้าตัว- เมีย ตีนผี ตัวแสบ และหนักข้อ

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

เอกชนหนี SDH

ถอดใจ 1 บริษัท

(ไทยรัฐ 24 กรกฎาคม 2541)

“ถอดใจ” แทนความหมาย รู้สึกท้อแท้ ยอมแพ้ต่ออุปสรรคที่ต้องประสบ ใจ ในที่นี้ น่าจะหมายถึง สมอง ซึ่งถือเป็นอวัยวะสำคัญที่สุดของร่างกาย การถอดส่วนใจ จึงเปรียบเหมือนกับการยอมแพ้ หรือไม่คิด จะต่อสู้

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

โยยค่าเทอมโหด

ชูดเลือด 6 เท่าตัว

(สยามรัฐ 17 พฤษภาคม 2541)

“ชูดเลือด” มีความหมายว่า กระทำอย่างโหดร้ายจนผู้ถูกกระทำต้องเดือดร้อนอย่างสาหัส ในบริบท ได้เปรียบเทียบการเรียกเก็บค่าเล่าเรียนต่อภาคการศึกษาที่แพงมาก ว่าเหมือนการชูดเลือดชูดเนื้อของ ผู้ปกครอง เป็นการกระทำที่สร้างความเดือดร้อนอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพราะเลือดเป็นส่วนประกอบสำคัญ มีอยู่อย่าง จำกัดเพื่อหล่อเลี้ยงระบบการทำงานของอวัยวะในร่างกาย ถ้าร่างกายขาดเลือดร่างกายก็จะไม่สามารถมีชีวิต อยู่ได้ การชูดเอาเลือดไปจึงเปรียบเหมือนฆ่าทางอ้อม

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

ทำ 'สนั่น' อย่าหลบมมมมมิต

'2 ทมอ'ฮึดสู้

ลั่น 'หน้าตัวเมีย-กู'ไม่กลัวมึง'

(มติชน 26 มีนาคม 2541)

"หน้าตัวเมีย" มีความหมายว่า อ่อนแอ ไม่แน่จริง ในบริบทได้เปรียบเทียบการไม่ออกมาแสดงตัว หรือเผชิญหน้าเพื่อเจรจากันของพล.ต. สนั่น ขจรประศาสน์ โดยเปรียบเทียบ "ตัวเมีย" ที่สื่อถึงการดูถูกพฤติกรรมของผู้ชายที่มีพฤติกรรมอย่างผู้หญิงคือแสดงความไม่เป็นลูกผู้ชาย

เมื่อพิจารณาการใช้โวหารอุปลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับ อวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกายจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม จะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพ หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า ข่าวสังคม-วัฒนธรรมจะนิยมใช้มากกว่าข่าวการเมือง และข่าวการเมืองจะนิยมใช้มากกว่าข่าวเศรษฐกิจ

1.1.1.2 โวหารนามนัย

การเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท โดยกล่าวถึงบุคคลที่แสดงพฤติกรรมไปในทางลบ ด้วยคำสั้นๆแต่ทำให้ทราบรายละเอียดของข่าวได้ ดังตัวอย่างได้แก่ มือถล่ม มือแล่นปุย มือน้ำกรด มือลิ้นบน และมือมิด ลักษณะร่วมที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภทคือ มักนิยมใช้คำซึ่งเป็นอวัยวะส่วนต่างๆ ในร่างกายมาประสมกับคำกริยาคำนาม และคำวิเศษณ์ และอวัยวะที่นิยมนำมากล่าวถึงคือ "มือ"

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

พยานมัดมืออ้อม 'กร'

'กระดุก' โผล่

(สยามรัฐ 27 เมษายน 2541)

"มืออ้อม" หมายถึง คนร้าย หรือฆาตกรที่ก่อคดีฆ่าคนตาย โดยการลักพาตัวเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายไปฆ่า

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ปมอ้อมฆ่า สตอ. 191

รับทวงหนี้

อ.ตร. สั่งล่ามือยิง

(ไทยรัฐ 27 เมษายน 2541)

“มือยิง” หมายถึง คนร้าย หรือฆาตกรที่ก่อคดีฆาตคนตายโดยการยิงด้วยอาวุธปืน

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

‘เสรี’ แฉพบพิรุธรินบน 5 ล.

‘ประวัติ’ อยู่บ้าน

วัน ‘มือมืด’ หัวเงินประเคน

(มติชน 26 กุมภาพันธ์ 2541)

“มือมืด” หมายถึง บุคคลซึ่งทำตัวลึกลับ แอบนำเงินไปวางไว้เป็นสินบน โดยผู้รับไม่ทราบว่ามีผู้นำมาวางคือใคร

เมื่อพิจารณาการสื่อความหมายในโวหารนามนัย โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า พฤติกรรมในการแสดงออกมักเป็นทางลบ โดยหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่ามากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม

1.1.1.3 โวหารอติพจน์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย จะมีใช้เฉพาะหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม และประเภทคุณภาพ โดยจะสื่อความหมายถึงการเปิดเผยความจริงที่เป็นเรื่องความลับทุกเรื่อง ได้แก่ ลิ่นไส้ ลากไส้ และบอกถึงความกลัว ได้แก่ ปอดกระเส่า และบอกสภาพเศรษฐกิจ ได้แก่ สูดหมดตัว ลักษณะร่วมคือ หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภทจะนิยมสื่อความหมายเพื่อบอกการเปิดเผยความจริงที่เป็นเรื่องลับ

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

นักโทษแฉลิ่นไส้

จ่าย 3 ผู้คุม

สด 1 ล. ค่าเปิดคุก

(สยามรัฐ 28 กรกฎาคม 2541)

ผู้เขียนหัวข่าวใช้คำ “ลิ่นไส้” ที่มีความหมายเกินจริงไม่สามารถเป็นไปได้ แทนความหมายว่า เปิดเผยความจริงที่เป็นความลับทุกอย่าง โดยการใช้อวัยวะส่วนที่อยู่ในร่างกายมนุษย์ซึ่งปกติจะไม่มีใครสามารถมองเห็นได้คือ “ไส้” กับกริยา “ลิ่น” ซึ่งหมายถึง หมด

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

บปป. แฉลากไส้

จ่าย 3 ผู้คุม

สด 1 ล. ค่าเบียดคุก

(ไทยรัฐ 20 ธันวาคม 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้คำ “ลากไส้” แทนความหมายว่า นำความจริงที่ไม่ดีทั้งหมดมาเปิดเผยให้รู้กัน โดยนำกริยา “ลาก” มาใช้กับอวัยวะ “ไส้” ซึ่งปกติเป็นพฤติกรรมเกินจริงที่ไม่สามารถเป็นไปได้

เมื่อพิจารณาการสื่อความหมาย โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมเกินจริงเกี่ยวกับอวัยวะและส่วนประกอบในร่างกาย ของหัวข้อที่เป็นโวหารอุปมา ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ มีความนิยมในการใช้ใกล้เคียงกับประเภทประชานิยม

1.1.1.4 โวหารบุคลาธิษฐาน

การเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย ในโวหารบุคลาธิษฐาน จะมีใช้เฉพาะในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม ทั้งในข่าวการเมืองและข่าวสังคม-วัฒนธรรม การสื่อความหมายจะบ่งบอกถึงความกลัว ตัวอย่างเช่น ขวัญผ้อ และความสำเร็จที่ได้รับ ได้แก่ นิ้วโป้งพารวย ดังตัวอย่าง

นิ้วโป้งพารวย

คุณยายนักตั้ง

(ไทยรัฐ 13 มกราคม 2541)

ผู้เขียนหัวข้อนำอวัยวะคือ ‘นิ้วโป้ง’ มาแสดงพฤติกรรมเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิตคือ สามารถทำให้คุณยายซึ่งมีอาชีพรับจ้าง(ผู้อื่น) นำของไปจำหน่ายให้มีฐานะดีขึ้นได้ คำที่ใช้แสดงพฤติกรรมคือ ‘พารวย’

1.1.1.5 โวหารประชดเหน็บเหนม

การเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย จะมีใช้เฉพาะในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมและประเภทคุณภาพ มักบ่งบอกถึงพฤติกรรมการทุจริต ตัวอย่างได้แก่ ฟันกำโรฟุงปลิ้น และพฤติกรรมที่น่ายายของบุคคล ตัวอย่างได้แก่ หน้าแหก

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

แล ‘เล่ห์ละโมบ’

รง. น้ำตาล

ฟันกำโรฟุงปลิ้น

(ไทยรัฐ 3 กุมภาพันธ์ 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้โวหาร "พินักโรพุงปลิ้น" เพื่อกล่าวถึงการขายน้ำตาลในราคาแพงมากของโรงงานน้ำตาล ซึ่งเป็นการเก็งกำไร และถือเป็นการเอาเปรียบประชาชน โดยผู้เขียนใช้คำ "พุงปลิ้น" เปรียบเทียบพฤติกรรมที่โง่งมกับการกินอาหารของมนุษย์ว่า ถ้ากินเข้าไปมากเกินไปพุงอาจปลิ้นออกมาไม่ได้รูป และผู้อื่นก็จะทราบว่าเป็นผู้ที่มีความไม่รู้จักรพอ ถือเป็นการกล่าวเย้ยกล่าวประชด

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

สร้างหน้าแตก

ศาลยกฟ้อง

(สยามรัฐ 16 กรกฎาคม 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้โวหาร "หน้าแตก" เพื่อกล่าวถึงความไม่สมหวังของ พล.ต.อ.ส้าง บุนนาค รองอธิบดีกรมตำรวจขณะนั้น คือศาลยกฟ้องเรื่องถอนคำสั่งของรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยที่สั่งพักราชการ โดยผู้เขียนได้เปรียบเทียบ "หน้า" ว่าหมายถึงศักดิ์ศรีและเกียรติยศ ว่า "แตก" ซึ่งในบริบทนี้หมายถึง ความไม่สมหวัง หรือได้รับความอับอายที่ดำเนินการเรื่องที่ต้องการไม่สำเร็จ

เมื่อพิจารณาการใช้โวหารเหน็บแนมสื่อความหมาย โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลกับอวัยวะหรือส่วนประกอบในร่างกาย พบว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมสื่อความหมายดังกล่าวในเนื้อหาข่าวสังคม-วัฒนธรรม ส่วนหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมสื่อความหมายในเนื้อหาข่าวการเมือง

1.1.2 พฤติกรรมทางเพศ

การสื่อความหมาย โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศ จะปรากฏในโวหาร 3 ประเภท คือ โวหารอุปลักษณ์ โวหารลดความหมายของคำ และโวหารนามนัย

1.1.2.1 โวหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศ ในโวหารอุปลักษณ์ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลากหลายในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท โดยจะสื่อพฤติกรรมทางเพศกับการเมือง ตัวอย่างคำ ได้แก่ ผสมพันธ์ แะะทางขอมผสม และจูบปาก นอกจากนี้ยังสื่อสัญลักษณ์ทางเพศ ตัวอย่างได้แก่ นกเขา

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

ชาติไทย - ชาติพัฒนา

รวมพรรค

ผสมพันธุ์เพื่อชาติ

(สยามรัฐ 7 เมษายน 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้คำ “ผสมพันธุ์” เปรียบเทียบกับการรวมกลุ่มรวมพรรค และให้ความร่วมมือกันระหว่างพรรคชาติไทยกับของพรรคชาติพัฒนา เพื่อสื่อความหมายที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สมควร

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

‘จิว’ ผนีก ‘กร’ รวม

‘2 ชั่ว’ ระอุ!

‘ชวน’ แบะท่าขอผสม ‘น้ำชาติ’

(มติชน 19 เมษายน 2541)

คำที่ขีดเส้นใต้คือ “แบะท่าขอผสม” เปรียบเทียบกับการรวมกลุ่ม ระหว่างพรรคที่ นายชวน หลีกภัย และ พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นผู้นำ โดยสื่อความหมายไปในทางเพศ ทั้งที่ความหมายทางปริบท หมายถึงเปิดโอกาสให้พรรคของ พล.อ.ชาติชายฯ เข้ามาเป็นพรรคร่วมรัฐบาล

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

กฟผ - รัฐบาล

จูบปากกันแล้ว

(ไทยรัฐ 19 เมษายน 2541)

คำที่ขีดเส้นใต้คือ “จูบปากกันแล้ว” เป็นการเปรียบเทียบการร่วมมือกันระหว่างคณะผู้บริหารของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต กับ ผู้บริหารของฝ่ายรัฐบาล ที่สื่อความหมายไปในทางเพศ ทั้งที่ความหมายในปริบท เป็นเพียงการร่วมมือกันระหว่างหน่วยงาน 2 หน่วยงาน

1.1.2.2 ไวยากรณ์ความหมายของคำ

การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศ ในหัวข้อที่เป็นไวยากรณ์ความหมายของคำ จะปรากฏใช้ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท โดยการสื่อดังกล่าวทำให้คำที่มีความหมายล้อแหลมและรุนแรงนั้น มีความหมายสุภาพขึ้น ตัวอย่างพฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ เปิดชิง มั่ว และพิชซ่าสาวท

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

รวบเสี้ยตัดเหงาจัด

โทษหนัก

20 ปีเป็นค่าเปิดชิง

(ไทยรัฐ 25 มกราคม 2541)

“เปิดซิง” หมายถึง ได้ใช้ของหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นคนแรก ในบริบทนี้หมายถึง ร่วมเพศกับหญิงสาวที่ยังไม่เคยถูกร่วมเพศมาก่อนเลย ถือเป็นไวหาลลดความหมาย เพราะการใช้คำดังกล่าวเป็นการหลีกเลี่ยงการอธิบายความหมายของคำที่ล่อแหลมเกี่ยวกับด้านเพศ

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

จับ ‘พระครู’ ดั่ง

มั่ว ลีลาทั้งจีวร

(สยามรัฐ 22 มิถุนายน 2541)

“มั่ว” ในบริบทนี้หมายถึง ร่วมหลับนอน หรือมีเพศสัมพันธ์กัน การใช้คำดังกล่าวเป็นการหลีกเลี่ยงการอธิบายความหมายของคำที่ไม่เหมาะสมแบบโจ่งแจ้ง

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

บทรักพิสดารทำเนียบดาว

พิชชาสาวาท

‘ลูวินสกี’ เปลือยคลินตัน

(มติชน 14 กันยายน 2541)

“พิชชาสาวาท” หมายถึง การร่วมเพศโดยใช้พิชชาเป็นส่วนประกอบ เพื่อนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ผู้เขียนนำคำ “สาวาท” ซึ่งหมายถึง คุณสมบัติที่ทำให้เกิดความรัก ความพอใจ หรือความยินดี เป็นต้น มาลดความหมายคำที่ไม่เหมาะสม

เมื่อพิจารณาการสื่อความหมาย โดยการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศ ในหัวข่าวที่เป็นไวหาลลดความหมายของคำ ในหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้คำดังกล่าวมากกว่าประเภทคุณภาพ และประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม

1.1.2.3 ไวหาลนามนัย

การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศ จะมีใช้เฉพาะในเนื้อหาข่าวสังคม-วัฒนธรรม ของหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ ดังตัวอย่าง

บุกคลินิกเถื่อน

ดันตอ ‘จำปี’ เน่า

(สยามรัฐ 23 เมษายน 2541)

“จำปี” หมายถึง อวัยวะเพศชาย

ลักษณะร่วมเกี่ยวกับการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับพฤติกรรมทางเพศในโวหารอุปลักษณ์ โวหารนามนัย และโวหารปฏิรูปพจน์ คือ จะนิยมใช้เฉพาะชาวสังคม-วัฒนธรรม ในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ โดยทั้ง 3 โวหารจะนิยมเปรียบเทียบกับมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ลักษณะต่าง คือ โวหารอุปลักษณ์และโวหารปฏิรูปพจน์ จะเปรียบเทียบกับความร่วมมือทางการเมือง และใช้ภาษาที่หวิหวารุนแรงเกินความจำเป็นสำหรับการนำเสนอข่าวการเมืองซึ่งเป็นข่าวหนักที่ต้องให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริง นอกจากนี้ ยังพบว่า โวหารอุปลักษณ์และโวหารนามนัยจะนิยมสื่อความหมายถึงอวัยวะเพศ โดยใช้สัญลักษณ์ในชาวสังคม-วัฒนธรรมเหมือนกัน แต่ต่างกันที่โวหารอุปลักษณ์ จะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม ส่วนโวหารนามนัยจะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ

1.1.3 พฤติกรรมการทำร้าย

การสื่อความหมายโดยการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้าย จะนิยมใช้ในโวหาร 2 ประเภท คือ โวหารอุปลักษณ์ และโวหารอติพจน์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมาย 4 ลักษณะ คือ การตำหนิและตัดสินโทษ การแข่งขัน การทำร้าย และการเร่งรัดหรือบีบบังคับให้ดำเนินการ

1.1.3.1 ความหมายเชิงการตำหนิและตัดสินโทษ

การสื่อความหมายโดยเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำร้ายที่หมายถึงการตำหนิและตัดสินโทษ จะมีใช้ในโวหารอุปลักษณ์ และโวหารอติพจน์

ก. โวหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการตำหนิและตัดสินโทษ ในโวหารอุปลักษณ์ โดยนิยมสื่อความหมายถึงการตำหนิ ในหนังสือพิมพ์ทั้งประเภทประชานิยมและประเภทคุณภาพ ตัวอย่างได้แก่ **อึดบัวจี้** **ดาเซ็ด** **รุมยำ** และ **ยา** และการสื่อความหมายถึงการตัดสินโทษ ในหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ตัวอย่างได้แก่ **ฟัน** **ฟันและ** **ถึงคิวฟัน** **จีฟัน** **สังฟัน** และ **ฟันไม่เลี้ยง**

ตัวอย่างหัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

บ๊ิกซัง - อึ้ง **อึดบัวจี้**

ทิมหมัด 'ชวน'

(สยามรัฐ 13 สิงหาคม 2541)

คำที่ขีดเส้นใต้คือ "อึดบัวจี้" แทนความหมายว่า ตำหนิอย่างรุนแรง เปรียบเหมือนการใช้ความรุนแรงด้วยการเข้าไปทำร้ายชวนอย่างไม่มีสติของ บ๊ิกซัง ซึ่งหมายถึง นายทรงชัย รัตนสุบรรณ และอึ้ง หมายถึงถึงสหสมภพ ศรีสมวงศ์

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ถล่มนักธุรกิจ

ต่ำเซ็ด ฝ่ายค้าน

(ไทยรัฐ 25 พฤษภาคม 2541)

คำที่ขีดเส้นใต้คือ "ต่ำเซ็ด" แทนความหมายว่า ต่ำหน้อย่างรุนแรง เปรียบเหมือนการใช้ความรุนแรง โดยการใช้คำพูดที่หยาบคาย ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่พอใจ

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

อ.ตร. พัน 4 นายพล 7 นายพัน

สอบวินัยร้ายแรง - ไล่ออก!

(มติชน 8 ตุลาคม 2541)

คำที่ขีดเส้นใต้คือ "พัน" ผู้เขียนใช้เปรียบเทียบกับคำสั่งลงโทษ นายพล 4 คน และนายพัน 7 คน ที่กระทำความผิด

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการตำหนิ ในหัวข่าวที่เป็น โวหารอุปลักษณ์ ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท ปรากฏว่า ชาวการเมืองจะนิยมใช้หนังสือพิมพ์ประเภท คุณภาพมากกว่าประเภทประชานิยม และประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาจากการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า การสื่อความหมายดังกล่าวจะนิยมใช้ในข่าว เศรษฐกิจ

ข. โวหารอุปพจน์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการตำหนิในโวหารอุปพจน์ จะนิยมใช้ เฉพาะในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพและประเภทประชานิยม ตัวอย่างได้แก่ ถล่ม และ ถล่มขาด

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

ฝ่ายค้านชุด 3 คดีฉาว

ถล่มรัฐบาลดีเดย์ 'พ.ร.ก.' เข้าสภา

(มติชน 25 สิงหาคม 2541)

ผู้เขียนใช้คำ 'ถล่ม' แทนความหมาย 'ตำหนิ' อย่างรุนแรง โดยนักการเมืองฝ่ายค้านซึ่งหมายถึง พรรคความหวังใหม่ได้ตำหนิว่ารัฐบาลไม่โปร่งใส และปกปิดเกี่ยวกับเรื่องพระราชกำหนด 4 ฉบับ การใช้คำ "ถล่ม" ซึ่งหมายถึง ทำให้พังทลายหรือล่มจม เป็นการใช้คำที่สื่อความหมายเกินจริง เพราะปกติคำถล่มจะนิยม ใช้กล่าวถึงความเสียหายย่อยยับของสถานที่ที่มีขนาดใหญ่

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ขี้ พรก. ไม่สะใจ

ถล่มต่อนอกสภา

(ไทยรัฐ 29 สิงหาคม 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้คำ 'ถล่ม' แสดงความหมายว่า มีการโจมตีคัดค้านสาระของพระราชกำหนด โดยมีการโจมตีดำเนินตั้งแต่ในสภาจนเสร็จสิ้นการประชุมหรืออภิปรายกันในสภาแล้วก็ยังมีมาดำเนินต่อนอกสภาอีก การใช้คำ และ "ถล่ม" ที่หมายถึง ยุบหรือทำให้ยุบหลายลง เป็นการสื่อความหมายเกินขอบเขตจากสถานการณ์จริง

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการดำเนิน ในโวหารอดีตพจน์ ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทประชานิยม และประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม หากพิจารณาการใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า การสื่อความหมายดังกล่าวจะนิยมใช้เฉพาะในข่าวการเมือง

1.1.3.2 ความหมายเชิงการแข่งขัน

การสื่อความหมายโดยเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการแข่งขันในหัวข้อ จะมีใช้ในโวหารอุปลักษณ์และโวหารอดีตพจน์

ก. โวหารอุปลักษณ์

การสื่อความหมายแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการแข่งขัน จะปรากฏใช้เฉพาะในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพและประเภทประชานิยม ตัวอย่างคำได้แก่ ชน ย่า ทูบ ขี้ เชือด ชัด และ คู่บอลสนามแตก

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

'ชน' ชน 'ประจักษ์'

คิด'ล้ม'รัฐ

(สยามรัฐ 8 กรกฎาคม 2541)

'ชน' แทนการทำร้ายให้หมายถึงการแข่งขัน และบริบทนี้เป็นการแข่งขันทางการเมืองระหว่าง นายชวน หลีกภัย ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรี กับ พ.อ. ประจักษ์ สว่างจิต อดีตที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งต้องการให้นายชวนฯ ออกจากตำแหน่ง

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น
 'ไนจีเรีย' ฟ่ายหมดฟอร์ม
 เดนส์ 'ยำ 4 - 1'

(มติชน 25 พฤษภาคม 2541)

"ยำ" แทนการทำร้ายให้หมายถึงการแข่งขัน ในบริบทนี้เป็นการแข่งขันฟุตบอลระหว่างทีมเดนมาร์กกับทีมไนจีเรีย คำ "ยำ" ที่ใช้เป็นคำสแลงเพื่อนำเสนอให้รู้ว่า ไนจีเรียฟ่ายแพ้ไปถึง 4 คะแนน ต่อ 0 คะแนน เป็นการฟ่ายแพ้แบบย่อยยับ

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการแข่งขัน ในหัวข่าวที่เป็นโวหารอุปโลกน์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทกึ่งประชานิยม หากพิจารณาใช้ตามเนื้อหาข่าว พบว่า การสื่อความหมายดังกล่าวจะนิยมใช้ในข่าวสังคม-วัฒนธรรมมากกว่าข่าวการเมือง

ข. โวหารอติพจน์

การเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการแข่งขันในหัวข่าวที่เป็นโวหารอติพจน์ จะปรากฏเฉพาะในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพและประชานิยม ดังตัวอย่างได้แก่ **ถล่มชาติ** และ **ถล่ม**

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

แชมป์ 'ฟูลิ้ม

ถล่ม ดัตช์

ลุ้นแชมป์ 5 สมัย

(สยามรัฐ 4 กรกฎาคม 2541)

คำ 'ถล่ม' แทนความหมายจากการทำร้ายให้หมายถึงการแข่งขัน ในบริบทหมายถึง เอาชนะได้อย่างสบาย โดยทำให้คู่แข่งอยู่ในสภาพย่อยยับเหมือนถูกถล่ม เป็นการใช้คำที่เกินจริงเพราะให้ภาพที่รุนแรง เหมือนทีมฟุตบอลบราซิลออกทำสงครามและใช้อาวุธทำลายทีมเนเธอร์แลนด์จนต้องฟ่ายแพ้และตกอยู่ในสภาพที่บอบช้ำอย่างหนัก ทั้งที่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเป็นเพียงการฟ่ายแพ้ในเกมการแข่งขันฟุตบอลเท่านั้น

ตัวอย่างจากหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ระวังทีม ไก่อถล่ม

เจ้าลูกหนังโลก

(ไทยรัฐ 12 กรกฎาคม 2541)

คำ “ถล่ม” แทนความหมายจากการทำร้ายให้หมายถึงการแข่งขัน ในบริบทหมายถึง “ชนะ” ซึ่งก็เปรียบเป็นความหมายเกินจริงที่รุนแรงเหมือนกำลังจะมีการทำสงครามระหว่างกัน

ลักษณะร่วมของการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการแข่งขันในโวหารจะนิยมใช้ในหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพมากกว่าประเภทประชานิยมเหมือนกัน ที่ต่างกันคือ โวหารอุปลักษณ์จะนิยมสื่อความหมายดังกล่าวในข่าวการเมือง แต่โวหารอติพจน์จะนิยมใช้ในข่าวสังคม-วัฒนธรรม

1.1.3.3 ความหมายเชิงการทำร้าย

การสื่อความหมายโดยเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำร้ายให้หมายถึงการทำร้าย มีปรากฏใช้เฉพาะในโวหารอุปลักษณ์ ของหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม และประเภทคุณภาพ ตัวอย่างคำได้แก่ ยา ยา โหด และมันหยด

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

หลักฐานยันมัด

ผู้กองต๋อย

ยาโหด ดร.ไฮโซ

(ไทยรัฐ 29 สิงหาคม 2541)

“ยาโหด” แทนพฤติกรรมการทำร้ายให้หมายถึงการทำร้าย ในบริบทนี้หมายถึง ทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับความเจ็บปวด และผู้ที่ถูกกระทำในบริบทนี้คือ ดร.ไฮโซ

ตัวอย่างหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ เช่น

สอบที่ดินสีกา ‘อึด’

ประชาลุย

ล่าแก๊งย่านักข่าว

(สยามรัฐ 24 ธันวาคม 2541)

“ยา” แทนพฤติกรรมการทำร้ายให้หมายถึงการทำร้าย คือ ทำร้ายให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดทางร่างกาย ในบริบทนี้ผู้ที่ถูกทำร้ายคือ นักข่าวที่ไปทำข่าวเกี่ยวกับคดีที่ดินสีกาอึด

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายให้หมายถึงการทำร้าย ในหัวข่าวที่เป็นโวหารอุปลักษณ์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมจะนิยมใช้มากกว่าประเภทคุณภาพ หากพิจารณาตามเนื้อหาข่าว พบว่า จะนิยมใช้สื่อความหมายดังกล่าวในข่าวสังคม-วัฒนธรรมมากกว่าข่าวการเมือง

1.1.3.4 ความหมายเชิงการเร่งรัดหรือบีบคั้นให้ดำเนินการ

การสื่อความหมายโดยเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายที่หมายถึงการเร่งรัดหรือบีบคั้นให้ดำเนินการ จะมีใช้เฉพาะในหัวข้อที่เป็นไวยากรณ์ของหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพ และประเภทประชานิยม

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

แฉ รร.แดนเดือน

ครูหนีตาย แล้ว 7 คน

(มติชน 14 มีนาคม 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้คำ 'หนีตาย' เพื่อบอกพฤติกรรมของครูที่กำลังหนีเอาชีวิตให้รอดพ้นจากความตาย เป็นการกล่าวเกินจริงเพื่อแสดงให้เห็นการเร่งรีบหนีการรุกราน ช่มเหง จากกลุ่มผู้ก่อการร้าย

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม เช่น

ผวมือบยาง

รัฐ จี้กัน สกย.

(ไทยรัฐ 13 สิงหาคม 2541)

ผู้เขียนหัวข้อใช้คำ "จี้กัน" เพื่อบอกพฤติกรรมของรัฐบาลที่บังคับให้ สกย. (ย่อมาจาก สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง) เร่งรีบดำเนินการเกี่ยวกับการปรับราคายางพาราให้สูงขึ้น

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบพฤติกรรมที่รุนแรงกับการทำร้ายให้หมายถึงการบงอการเร่งรัดหรือบีบคั้นให้ดำเนินการในหัวข้อที่เป็นไวยากรณ์ จากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ประเภท ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพจะนิยมใช้มากกว่าประเภทประชานิยมและกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม

1.1.4 พฤติกรรมเปรียบเทียบการขจัดบุคคลทุจริตกับการทำความสะอาด

การสื่อความหมายโดยเปรียบเทียบพฤติกรรมการขจัดบุคคลทุจริตกับการทำความสะอาด มักใช้คำ "ล้าง" ได้แก่ ล้างบาง ล้างล้าง ล้างซาก ล้างสวย ล้างขาว และคำว่า "ฟอก" ได้แก่ ซักฟอก และฟอกตัว คำดังกล่าวจะมีปรากฏในไวยากรณ์ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท

ตัวอย่างหัวข้อจากหนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งคุณภาพกึ่งประชานิยม เช่น

มท. 1 เชือดหลังซักฟอก

देंง 4 ผู้ว่าฉาว

ย้ายใหญ่พร้อมกัน 13 จว.

(มติชน 14 มีนาคม 2541)